

det dermed, end hvad der er kommet frem og gjentagne Gange har faaet sit Udtryk i tidligere Love, — hvorved jeg i Forbigaaende skal nævne, at, naar den ærede Landsthingsmand fandt det besynderligt, at jeg havde optaget en curiøus Bestemmelse i den af mig foreslaaede Paragraph, saa har jeg ligesvem udskrevet den af tidligere Lovbestemmelser, saa at Curiositeten i alt Fald ikke er fremkommen ved mit Forslag. Men det, siger jeg, er noget aldeles Bæseligt ved Forholdstalsvalgmaaden, at ibetmindste de halve Qvotienter komme med. Det consequent Rigtige vilde være, at man tog dem allesammen med, selv om de vare mindre; vi ere imidlertid hertilands blevene staaende ved halve Qvotienter, og saaledes maa det derfor ogsaa altid være at forstaae. For dem, der i saa Henseende have nogensomhelst Tvivl, skal jeg tillade mig en historisk Oplysning. Jeg anseer dette Spørgsmaal for at være af en saadan Betydning, at det vil være rigtigt at lægge en Steen for, for at vi ikke senere skulle komme tilbage dertil og sige, at denne Forandring kan man let faae gjort; at man rigtignok i sin Tid vedtog Valgloven uden at gjøre denne Forandring, men at Udvalget dog allerede dengang havde udfastet den Paastand, at det var Noget, der kunde tages under Overveielse, og at saa kunde man gjøre det en anden Gang. Man tilgive mig derfor, at jeg dvæler et Øieblik derved; det er en historisk Oplysning, som maaskee ogsaa kan have Interesse for En og Anden. Det er bekjendt, at selv denne Valgmaade første Gang indførtes ved den foreløbige Valglov af 2den October 1855, og at den senere haves overalt i vore Forsatninger; i Thingenes Forretningsordener har den derimod ikke været brugt paa denne, men paa en anden og extraordinair Maade, og der har jeg fra første Færd indrømmet, at der var overmaade Meget, der talte for at bryde Principet og sige, at der skal være fuld Qvotient. Noget Tid efterat denne Valgmethode var bleven indført her, var der i Udlandet en bekjendt Mand, som kom med den samme Tanke, nemlig Thomas Hare, men uden at han vidste eller anede, at denne Methode allerede brugtes her i Danmark. Han fremfattede i en Octav-Piece en meget udførlig Udvikling af det hele System, men han havde ikke

kunnet løse det Spørgsmaal, hvorledes der skulde forholde, naar fuld Qvotient ikke er tilstede. Han sagde: Havde man alle Velgerne samlede endnu, saa kunde de træde sammen paany, saa kunde der skee en ny Afstemning, men vi have dem ikke sammen, og vi kunne derfor ikke indrette det paa denne Maade. Jeg indrømmer, at deri ligger Hovedvanskeligheden. Han havde laet nogle høist kunstige, fra vore afvigende Regler for, hvorledes man i saadanne Tilfælde skulde kunne hjælpe sig frem til et nyt Valg. Saa hengik der en 6 à 8 Aar, og imidlertid var denne Methode, som han endnu bestandigt slet ikke vidste, at man brugte her — hvad der kommer frem i et saa lille Land som Danmark, kommer jo ikke saaledes hurtigt ud i Verden — bleven kjendt og havde daft en del Opmærksomhed i England og flere andre Lande paa Continentet, og alt dette gjorde, at Hare udgav en Samarbejdelse af den hele Valgmethode endeel Aar efter, idet han endnu stadigt var ubekjendt med den danske Methode. Nu kommer jeg til at anføre, hvad jeg troer er af væsentlig Interesse, og hvad jeg troer skal vise, at det ikke var noget Paafund, naar man sagde, at de halve Qvotienter maae respecteres. Han udtaler nemlig der, at Mange, som for ham have udtalt deres Anerkjendelse af det Rigtige, der kunde være i dette Valgprincip, have Alle eenstemmigt fordømt den Maade, hvorpaa han havde søgt at supplere Valget, naar der ikke var epnaaet fuld Qvotient, at han derfor paany havde taget Spørgsmaalet under Overveielse med Flere af dem, hvis Mening han satte den største Priis paa, og at han nu endelig var kommen til den rette Løsning, som han paastod var aldeles sikker; han kunde ikke begribe, at han ikke tidligere var kommen dertil. Og hvilken Løsning var nu dette? Det var den: ikke at begrænde sig til den halve Qvotient, men uden Videre at tage Alt med, selv om man gif ned under den halve Qvotient, og dette har jeg fra første Færd af indrømmet var det consequent Rigtige. Nu er der imidlertid i vore Forhold givet en Begrænsning, idet man ikke har villet gaae videre end til den halve Qvotient, hvilken Begrænsning maa fastholdes. Jeg har altsaa grebet Leiligheden til at sige, at jeg ikke paa nogensomhelst Maade